

Rotaryåret 1989-90

Svennik Høyer
President

Styret

President	Svennik Høyer
Visepresident	Lars Bull-Berg
Sekretær	Kjell Vogth-Eriksen
Kasserer	Steinar Støtvig
Past president	Hans B. Myhre
Styremedlem	Sjur Borgen
Styremedlem	Birger Rassmusen

Klubbens tredje virkeår begynte i Skøyen Eldresenter, på Hoff, der vi opprinnelig startet opp høsten 1987 og endte på SAS-hotellet der møtene fortsatte fra og med 28. februar 1990. Klubbens rutiner var fortsatt under innøving så styrets drøftinger gjennom Rotaryåret ble preget av tema som nye lover, av bekymring for dårlig økonomi, medlemsklassifisering, avbrutt av dristige vyer for den kommende Leningrad RK.

Petter Rasch følte sterkt at klubben levde i en ureglementert tilstand og ble oppnevnt som formann i en hurtig arbeidende lovkomite sammen med Henry Valen og Hans B. Myhre. Han skulle få ytterligere grunn til bekymring senere under vårt arbeide med Leningrad RK. Ved nærmere studium av matrikkelen og av diverse håndbøker viste det seg riktignok at alle klubber, også vår, hadde lover ifølge RI's rammelover dersom annet ikke var bestemt. Komiteen gikk noe lengre enn rammelovene bl.a. når det gjaldt nominasjoner og valg av tillitsmenn.

Regnskapet viste i realiteten et underskudd ved periodens begynnelse da vi lå noe etter med innbetalingene til Distriktet og Rotary International. Et forsiktig purrebrev fra guvernør Kjekshus minner om det. Bare nominelt hadde vi et overskudd på kr. 2.000,-. Alt sammen manet til forsiktighet og sparetiltak. Det ble oppnevnt en "Ways and means"-komite bestående av Eivind Bordewick, Tor Arnessen og Steinar Støtvig som konkluderte med at medlemsavgiften burde heves fra kr. 600 til kr. 800 for bl.a. å dekke utgiftene til distriktet etc. noe vi oppdaget utgjorde hele 83% av inntektene fra årskontingentene eller kr. 500 pr. medlem pr. år. Bidrag til Rotary Foundation var bare på tale som en framtidig mulighet. Balanse eller et lite overskudd i regnskapet var ennå helt avhengig av våre inntekter fra Major Bingo fra tiden 9-22 april 1990.

Et vellykket sparetiltak, etter min mening, var å flytte fra eldresenteret til SAS-hotellet som tilbød gratis leie og en tallerkenrett for kr. 50,- pr. stykk. Dermed sparte vi en husleie på til sammen kr. 16.800 pr. år og et underskudd på egen servering. Bakdelen ved flyttingen var selvsagt at Smestad/Skøyen Eldresenter ligger midt i vårt distrikt og at mange av oss forbandt stedet med en intim kameratslig og uhøytidelige atmosfære i klubbens pionertid. Men vi vennet oss raskt til det mer mondene storhotellet der det bokstavelig talt — og i symbolsk mening — ble høyt under taket, og der vi ofte måtte bane oss vei mellom utenlandske diplomater og andre dignitærer som holdt sine konferanser i tilstøtende lokaler.

Skøyen RK plasserte seg i sentrum av begivenhetene. Vi opplevde et *annum mirabile* i Europa som ingen av oss hadde trodd var mulig i vår levetid — der Muren, Jernteppet og andre stengsler falt, og der vår nyfikenhet og ønsket om å spille med i historiens symfoni meldte seg for mange. En måte å komme i inngrep med hva som skjedde, og å hjelpe utviklingen litt i en riktig Rotary-retning var å starte klubber i Russland. Hans B. hadde foreslått dette, nærmest som et hugskott, og fikk full støtte av styret.

Hans B. Myhre arrangerte i samarbeide med Kalinka turer i Kragerø en reise i oktober for en delegasjon med ham selv, Kai Didriksen, Emil Didriksen fra Gimle RK, Erling Thomas von Düring, Jacob A. Friis Jarøy fra Skien RK, Martin Møllhausen, Johan L'orange og presidenten, med koner. Vi opplevde det beste ved Leningrad — som var St. Petersburg med dets klassiske prakt av kunstskatter, kirker og prektige bygninger langs Neva — i noen hektiske dager med turistmessig luksus omringet av forfall i byens 'moderne' forsteder og endeløse køer overalt; særlig synlige langs hovedgaten Nevski Prospekt. John Bennett var på stedet i forretningsmessig sammenheng, han startet opp produksjonen av PC'er for Tandberg Data. Den nyttigste deltaker på turen var imidlertid Vladimir Kalugin, kulturattaché og førstesekretær ved den Sovjetiske ambassaden i Oslo. Han snakket norsk nesten like flytende som russisk og ble vår tolk. Han ble medlem av klubben året etter.

Vladimir tok kontakt med interesserte yrkesaktive i Leningrad. Gorbatsjov hadde tidligere på året besøkt en rotaryklubb i India og mente dette var noe også for Sovjet. Så mulighetene for å danne en klubb var der — selv om Sovjets grunnlov egentlig forbød å danne foreninger utenfor Partiet. Vi var ikke de første som tok kontakt, både fra Helsingfors, Stockholm og København hadde det vært følere og rotarianere fra Florida hadde vært der før oss.

For gruppen i Leningrad forklarte vi at Rotary var upolitisk, privat, men samtidig samfunnsengasjert og fredssøkende. En organisasjon som vil styrke den etiske bevissthet på tvers av yrkes- og konkurransegrensene og som skapte usynlige, men sterke vennskapsbånd over landegrensene. Det var et budskap som gjorde sin virkning i all sin enkelhet.

Like viktig som vårt møte, viste det seg, var en gave på et komplett sett håndbøker på engelsk for hvordan Rotary-klubber ble organisert og drevet. Interesserte fra Leningrad,

bl. Ibragimov, hadde besøkt både Danmark og USA uten å få tak på de praktiske detaljer. Samme høst startet Leningrad RK opp på prøvebasis, flere måneder før Moskva RK. Men egentlig var både bokgaven og prøvedriften utenfor RI's reglement, noe vi knapt nok kjente til som ferske og urutinerte rotarianere. Dette ble klart for styret, og i særlig grad for presidenten, under det videre arbeide med Leningrad-saken. Europakontoret i Zürich med dansken Per L. Brønner og distriktsguvernør Arne Kjekshus bare ristet på hodet av våre brudd på diplomatiske prosedyrer og på vår naive overbevisning om at vi skulle lykkes med prosjektet på bakgrunn av klubbens begrensede ressurser og vår egen begrensede innflytelse på Rotarys diplomatiske rutiner.

Om vi ville chartre Leningrad for Rotary, så kom Moskva som hovedstad først. RI-presidenten dro senere til Moskva for å møte Michail Gorbatsjov hvilket mislyktes. Kalugin og Skøyen RK arbeidet for at han i stedet kunne møte utenriksminister Eduard Shevardnaze, heller ikke dette møtet fant sted. Moskvaklubben ble dannet i all hast og i stedet satset man på en mer pompøs chartrings-seremoni i Leningrad. Både amerikanske, tyske, franske ... etc. klubber ønsket å hjelpe til. I følge tradisjon skulle klubbene fra nærliggende distrikt stå fadder for den nye klubben, i praksis Lappenranta RK — der enkelte rotarianere hadde kjempet i Vinterkrigene. Leningrad gruppen var ikke særlig glad for dette, en by med 5 millioner skulle belæres av rotarianere fra en by med 55 tusen innbyggere...

Hvor kom så lille Skøyen RK inn? Vel vi hadde gitt gruppen i Leningrad en inspirasjon og et avgjørende lite puff i riktig retning og fulgte opp med mange senere tiltak. Vi møtte hverandre privat i glade lag og dype samtaler her i Oslo utover høsten og på vårparten. Påtenkt president Melua og senere påtenkt Ibragimov ble invitert til Oslo, feiret i private sammenkomster hos presidenten og Anne-Marie, hos Kai og Kirsten og hos Hans og Eva. De ble instruert i våre demokratiske og kapitalistiske rutiner og fikk mange gode og konkrete ønsker med for det videre samarbeidet. Utkast til lover og klassifikasjon ble utarbeidet og en rekke praktiske og økonomiske spørsmål ble løst i forhold til RI. Senere kom en hel delegasjon fra Leningrad.

Glad gruppe norske rotarianere med russiske venner på trappen foran tsarens sommerslott Pusjkin i St. Petersburg omegn. Okt. 1990.

Kai ble vår spesialutsendte og tok mange diplomatiske turer på egen bekostning under høsten og den kommende vinter. Hans iherdige og generøse kontaktmøter i Leningrad gjorde at Skøyen i praksis fikk status som en likeverdige forhandlingspartner på linje med den finske delegasjon som hadde et RI-mandat. Kai fortsatte å fungere som vår viktigste kontaktperson helt fram til charterfesten 24. oktober 1990. Det ble etterhvert klart at RI sannsynligvis ville stille oss utenfor rekken av sponsorer, men til slutt forlangte våre russiske venner å få oss med i det gode selskap som deres viktigste internasjonale samarbeidspartner.

Også andre spørsmål ble drøftet bl.a. om kvinner skulle bli medlemmer. Saken ble luftet både i styret og på enkelte medlemsmøter. Oppfatningene var delte, noen mente Rotary burde fortsette som gutteklubb. Derimot foreslo presidenten at ektefeller og samboere skulle få adgang når de selv ønsket det – inntil noen protesterte på forslaget. Senere har det ikke vært nødvendig med spesielle medlemsmøter for ektefolk. Av de mer prosaiske prosjekter som styret drøftet var en medlemsmatrikkel med bilde, hvilket ble realisert i en litt primitiv form — der enkelte portretter framstod nesten svartsladdet. Et ønske om et blad resulterte i en bulletin som med litt velvilje kan betegnes som en medlemsavis.

Svennik

MARTIN MØLLHAUSEN

EIENDOM - FINANS

•

Telefon 22 50 20 70 - Fax 22 50 07 42

Hovfaret 17. 0275 Oslo

Tlf. Privat: 22 14 74 40

Fax Privat: 22 14 13 82